

Ogłoszenia

* Przed nami centralne uroczystości Roku Jubileuszowego, od 16 do 19 października 2014 w Szensztacie oraz od 24 do 26 w Rzymie. Wszystkim wyjeżdżającym na świętowanie w te miejsca życzymy obfitości nadprzyrodzonych darów i głębokich przeżyć. A wszystkich pozostających zapraszamy w sobotę 18.10.2014 na Piaski. Tak jak każdego Dnia Przymierza o godz. 10.00 rozpoczniemy adoracje Najświętszego Sakramentu, następnie o 15.00 – nabożeństwo Magnificat z modlitwą różańcową; o godz. 16.00 – uroczysta Eucharystia w auli, na jej zakończenie przejdziemy do Sanktuarium, aby uczestniczyć w Przymierzu Miłości, które pragną zawrzeć nowe osoby, oraz w odnowieniu przymierza przez tych, którzy zawarli je w miesiącu października. O godz. 17.30 zapraszamy na agapę do Domu św. Józefa, po czym o godz. 18.30 w auli rozpocznie się jubileuszowe świętowanie w formie biesiady, w czasie której nie tylko duchowo będziemy łączyć się z Szensztatem.

Do nas, jako do Ligi Rodzin jest prośba o przygotowanie i diakonię w czasie agapy, o którą proszę grupę św. Ireneusza, a wszystkich proszę o przyniesienie ciasta.

* Do Sanktuarium Zawierzenia zapraszamy również na zakończenie Roku Jubileuszowego. Z tej okazji w niedzielę 26.10 o godz. 17.00 zostanie odprawiona dziękczynna Eucharystia.

* „CHCĘ CI ZA WSZYSTKO SERDECZNE NIEŚĆ DZIĘKI...”- tak rozpoczyna się jedna z modlitw, ułożonych przez o. J. Kentenicha w Dachau. Jest to również tytuł najnowszej płyty, nagranej w cieniu naszego Sanktuarium Zawierzenia, która jest DAREM JUBILEUSZOWYM z okazji 100. rocznicy powstania Ruchu Szensztackiego. W nagraniu wykorzystano modlitwy i fragmenty tekstów naszego Ojca Założyciela. Autorem muzyki do wszystkich tekstów modlitw jest p. Eugeniusz Posadzy, a śpiewa je p. Maria Techner. Zachęcamy do nabywania tej płytki, byśmy mogli wkrótce wszyscy wspólnie śpiewać te modlitwy przy okazji różnych naszych szensztackich spotkań. Nuty do tych utworów będą dostępne wkrótce na naszej bydgoskiej stronie. Przy tej okazji wyrażamy naszą ogromną wdzięczność wszystkim tym, którzy przyczynili się do powstania tej jubileuszowej płyty, w szczególności sposób p. Eugeniuszowi Posadzy, pp. Marii i Damianowi Techner, p. Ireneuszowi Plecha i panom: Marcinowi Kamińskiemu i Arturowi Cwudzińskiemu z Fundacji „W KUŹNI”. Za nabycie płytki w celu pogłębiania naszej duchowości i dzielenia się nią z innymi składamy z serca płynące Bóg zapłać!

18.11 Msza św. Przymierza (adoracja NS od 10.00-18.00)
odp. par. Bożego Ciała

Krystyna i Marek Jedynak - tel.(52) 381 91 72, 501 41 41 90, e-mail kmjedynak@op.pl

Liga Rodzin Szensztackich - Diecezja Toruńska:

Wanda i Bogdan Pniewscy:- tel. 609 789 441, e-mail pniewskawanda@gmail.com

Liga Matek Szensztackich:: Krystyna Turczyn - 661 57 02 37, e-mail k_turczyn@op.pl

Diecezjalne Centrum Ruchu Szensztackiego: Bydgoszcz ul. Smukalska 113

Tel. (0-52) 340-20-14 Redakcja: s.M. Adriana Majnusz s.adriana@szensztat.pl i s.M. Emanuela s.emanuela@szensztat.pl

Nos cum Prole pia
benedicat
Virgo Maria

Wierzę w Syna Bożego

NCPP!

Kochane Rodziny i Matki!

Ukochana Matko naszego Pana i nasza Matko!

Z radością podążamy do Twego sanktuarium.

Wiara Ojca Kentenicha skłoniła Cię, abyś w Szensztacie założyła swój dom.

W cieniu Twego sanktuarium powołałaś naszą Rodzinę,

wyznaczyłaś nową, duchową drogę w Kościele,

oraz obdarzyłaś nas charyzmatem dla naszych czasów.

Napelniamy stągwie naszymi darami: wdzięcznością i skrucą, oddaniem i tęsknotą.

Idąc naszą pielgrzymią drogą, prosimy: zapalaj w nas na nowo ogień miłości do Ciebie,

do naszego Ojca oraz do Rodziny. Daj nam siłę do tworzenia w świetle kultury przymierza.

Wychowuj nas byśmy byli Twoimi misjonarzami w obecnym stuleciu.

Twoje przymierze naszą misją!

Ta jubileuszowa *modlitwa pielgrzymia* odmawiana w Roku Jubileuszowym prowadzi nas do dnia 18 października 2014 r., który jest już tuż przed nami. W łączności z wszystkimi, którzy zawarli Przymierze Miłości z MTA przeżywamy właśnie nowennę: **Kwadrans wdzięczności**, za wszelkie Boże dobrodziejstwa w historii Szensztatu, która jest również w jakimś stopniu naszą historią. Zanim więc, w pełni zanurzymy się w jubileuszowych łaskach 18.10.2014 r., może warto zrobić rachunek sumienia z życia Przymierzem Miłości? Zapraszam!

A zatem, jak żyję Przymierzem Miłości, jak je realizuję w swojej codzienności, w swoich świadomych wyborach?

Czy Szensztat i jak daleko Szensztat jest moim światem, i w jakim stopniu mój świat staje się Szensztatem?

„Tutaj powinno być nasze ulubione miejsce!” (I Akt Założycielski) - Czy mała kapliczka jest moim ulubionym miejscem, Taborem, na którym spotykam i kontempluję wielkość chwały Boga i Jego Matki? Z jakim nastawieniem stoję przed rzeczywistością sanktuarium, które z symboli ma dla mnie szczególne znaczenie, dlaczego?

„Z pewnością! Byłoby to wspaniałe dzieło, godne trudu i mozolu najszlachetniejszych ludzi, gdybyśmy wnieśli do naszej szkoły, jak nikt przedtem, żarliwą miłość do Maryi oraz nasze dążenie do idealów.” (I Akt Założycielski)

- Czy w Przymierzu Miłości chcę z pomocą Maryi – Wychowawczyni, zmieniać siebie i swoje otoczenie? Co dla mnie oznacza: kochać Matkę Bożą? Jak Ją Kocham? Co robię, aby w moim otoczeniu była Ona bardziej znana i bardziej czczona

„Nie tylko to, co wielkie i większe, ale co wręcz największe, powinno być przedmiotem naszego usilniejszego dążenia.” (I Akt Założycielski) -

Twoje przymierze - naszą misją

Czy nie lękam się, gdy Pan Bóg poprzez wydarzenia, czy też ludzi stawia mi coraz większe wymagania? Czy dostrzegam w tym Jego Ojcowską miłość i troskę o mój duchowy rozwój? Jakie znaczenie ma dla mnie słowo *świętość*? Czy nie boję się tego słowa, bo nawołuje mnie do przemiany swojego życia, zerwania z przeciętnością? Skąd czerpię siły w dążeniu do ideałów?

„Z pewnością nie jesteśmy w stanie dokonać większego apostołskiego czynu ani pozostawić tym, co po nas przyjdą, żadnej wartościowszej spuścizny, niż skłonienie naszej Pani i Królowej, aby tutaj umieściła swój tron, rozdawała dary i czyniła cuda łaski.” (I Akt Założycielski). - Jaki jest mój wkład w budowanie Szensztatu? Czego potrzebuję, aby nieść światu posłannictwo MTA z Sanktuarium? Jaki jest mój udział w spotkaniach formacyjnych, dorocznych rekolekcjach, inicjatywach przy Sanktuarium? Czy robię to z miłości do Matki mojego Pana, czy z przyzwyczajenia?

„Dobrze nam tu być. Zbudujmy tu trzy przybytki.” (I Akt Założycielski) - Gdzie osobiście doświadczyłem bliskości Maryi, Pana Boga? Czy odwiedzanie Sanktuarium Zawierzenia, Sanktuarium Domowego jest rutyną, czy potrzebą serca, pielgrzymowaniem?

„Jak często w dziejach świata to, co małe i niepozorne, stawało się źródłem tego, co wielkie i największe.” (I Akt Założycielski) - Czy przydarzyło mi się w moim życiu coś wielkiego? Czy widzę wielkość w drugim człowieku, w swojej osobie? Jak mocno zależy od mojej słabości? Czy nie staje się ona normą? Czy pozwalam się porwać miłości Matki? Czy rozpoznałem już jubileuszowy dar Pani Trzykroć Przedziwnej dla mnie?

„Nie martwcie się o spełnienie waszego życzenia. Ego diligentes, me diligo.” (I Akt Założycielski) - W jakim stopniu wykorzystywałem możliwość uzyskania odpustu zupełnego? Co jest moim jubileuszowym darem dla Królowej Zawierzenia? Jakie tęsknoty, dążenia wypełniają moje serce? Czy ufam troskliwej miłości mojej Matki? Czy w różnorakich przeżyciach pamiętam, że **MPHCetV**, czyli Matka w sposób szczególny się zatroszczy i zwycięży!

„Przynieście mi pilnie wasze wkłady do kapitału łask...”(I Akt Założycielski) - Czy dostrzegam w codzienności małe znaki, które przypominają mi o Bogu zawsze przy mnie obecnym? Jaka jest moja modlitwa, moja więź z MTA? Jak wygląda praktyka wkładów do kapitału łask? A może powinienem je wrzucać do stągwi?

„Wtedy chętnie będę przebywać wśród was i rozdzielać obficie dary i łaski.” (I Akt Założycielski) - Czy moja postawa jest apostołska? Czy prowadzę innych, moje dzieci, wnuki do umiłowania Maryi, Sanktuarium?

„Zapał ogarnął wasze serca, mój plan uczyniliście swoim. Z całym spokojem składam go więc, i jego wypełnienie w wasze ręce...”(I Akt Założycielski) - Co mnie w Szensztacie fascynuje? Jakie słowa Ojca mają dla mnie szczególnie znaczenie? Które doświadczenia z życia Rodziny Szensztackiej, Sanktuarium są głęboko zapisane w moim sercu i żywe w pamięci?

W Przymierzu Miłości jesteśmy wezwani, by swoim przemienionym

życiem dawać światu Maryję. Niech troska o wierność temu przymierzemu, będzie naszym wkładem w nowe założenie Szensztatu na nowe stulecie. A hojne błogosławieństwo naszego Ojca Założyciela niech wyprasza nam pogłębioną wiarę w rzeczywistość zawartego Przymierza Miłości na dziś i jutro.

Z jubileuszowym pozdrowieniem i modlitwą – s. M. Emanuela.

Kochani, oto kolejny artykuł, który z okazji roku jubileuszowego umieszczony był w bydgoskim Przewodniku Katolickim. Życzymy milej i ubogacającej lektury.

„Obecność kobiety w środowisku domowym okazuje się bardziej niż kiedykolwiek niezbędna, aby przekazywać przyszłym pokoleniom zdrowe zasady moralne i samą wiarę”.

Ojciec Święty Franciszek, do uczestniczek Kongresu Włoskiego Centrum Kobiecego

BYĆ ŻYWĄ MONSTRANCJĄ W DŁONIACH BOGA

Jubileuszowy Rok 100-lecia Szensztatu zachęca, aby dziękując Panu Bogu za dar wspólnoty i posłannictwa, dzielić się nim z innymi. Dlatego dziś kilka słów o kolejnej wspólnotcie należącej do Ruchu Szensztackiego, o wspólnotcie Matek Szensztackich.

Historia Międzynarodowej Rodziny Szensztackiej jest historią pisaną Bożym prowadzeniem, któremu także poddał się założyciel wspólnoty o. Józef Kentenich oraz pierwsza kobieta w Dziele Szensztackim Gertruda von Bullion, współzałożycielka jego gałęzi żeńskiej (1920 r). O. Kentenich widząc potrzebę formacji matek wyodrębnił w 1940 r. WSPÓLNOTĘ MATEK SZENSZTACKICH, gdyż właśnie w matkach widział serce rodziny. Naśladując Maryję, Najlepszą Matkę pragniemy przynosić Jezusa naszym najbliższym. Dlatego symbolem ideału naszej wspólnoty jest „MONSTRANCJA”. Jesteśmy wezwane, by być czystym i szlachetnym naczyniem dla Boga, jak Maryja, która nie zwlekając „poszła z pośpiechem w góry” by usłużyć Elżbiecie i zanieść Jezusa do jej rodziny. Maryja jest dla nas *Żywą Monstrancją*, Nosicielką i Rodzicielką Chrystusa oraz Tą, która Chrystusowi służy w najbliższych. Ten ideał, poprzez urzeczywistnianie go w codziennym życiu ma stawać się drogą do osobistej świętości i do ewangelizowania w każdym czasie. Wtedy, gdy dzieci są małe i wszystko w życiu matki i żony jest nowe i zaskakujące, wtedy, gdy dzieci dorastają i z trudem szukamy adekwatnej odpowiedzi na ich czasem niepokojące pytania, oraz wtedy, gdy dorosłe już dzieci zakładają własne rodziny, a my jako małżonkowie rozpoczynamy kolejny etap bycia dziadkami dla wnuków. Również wtedy, gdy brakuje sił fizycznych, a można służyć tylko modlitwą, cierpieniem, dobrym słowem.

Twoje przymierze - naszą misją

Formacja duchowa matek odbywa się na comiesięcznych spotkaniach oraz letnich rekolekcjach przy Sanktuarium Zawierzenia na bydgoskich Piaskach. W grupach rozszyczymy się o klimat modlitwy, o wierność nauczaniu Magisterium Kościoła, o roztropność i mądrość w korzystaniu z ludowych form religijności, o godne warunki pracy domowej i zawodowej, o odpoczynek i rozrywkę. Matki nie zostają obojętne wobec współczesnych wyzwań, takich jak np. zagrożenie ideologią gender. Zapoznają się z aktualną wiedzą o tych zagadnieniach i modlą się w intencji Kościoła, Ojczyzny, rodzin, dzieci, poszanowania życia.

Aby wiernie chodzić śladami Maryi i być Jej narzędziem, potrzeba odwagi służenia, jak ukazała swoim życiem Gertruda von Bulion. Spojrzenie na bliźnich oczami serca pozwala odkryć potrzebujących wokół nas. Oto krótki przykład-świadek jednej z kobiet należących do naszej wspólnoty: „Sąsiadka, pani Maria, osoba starsza, chora. Czuła się samotna, niezrozumiana i bardzo bała się długiego leżenia w czasie choroby, a nawet wspominała o ewentualnym skróceniu sobie cierpienia, gdyby stała się niedołączna. Zaproponowałam jej wspólne odmawianie Różańca w moim sanktuarium domowym. Chętnie się zgodziła, a nawet sama prowadziła modlitwę i ofiarowywała swoje cierpienia w różnych intencjach. Modliłyśmy się również w jej mieszkaniu. Różaniec odmawiany wytrwale czyni cuda. Pani Maria odzyskała spokój, krótko chorowała „na leżać” zanim opatrzona sakramentami świętymi, odeszła do Królestwa Chrystusa i ukochanej Matki Bożej”. Na powyższym przykładzie można sądzić, że Szensztat proponuje coś bardzo niemożliwego, czyli służbę. Owszem. Jest jednak wielką sztuką, tak budować relacje z innymi, by opierały się one na miłości, bez poczucia wykorzystania i wewnętrznego żalu. Nie można tego nauczyć się z dnia na dzień, bo więzi międzyludzkie wymagają pielęgnacji oraz bardzo dużo uwagi i czasu. Właśnie tego uczymy się w Szensztacie zawierając swoje życie i życie naszych bliskich Trzykroć Przedziwnej Matce i Zwycięskiej Królowej. Ks. bp Paweł Cieślak, Protektor Ruchu Szenszackiego w Polsce, przypomina nam, że „dziś bardzo potrzebujemy duchowości przymierza miłości z Maryją, duchowości narzędzia na wzór Maryi oraz świętości w życiu codziennym.”

Wszystkie kobiety, którym bliska jest Maryja i z Nią chciałyby okrywać pełnię swojego powołania jako żony i matki, aby nim żyć w niełatwej codzienności naszego *dzisiaj i jutro*, zapraszamy do naszych wspólnot. Przypominamy również, że w związku z Jubileuszem 100-lecia Ruchu Szenszackiego do 26 października br. w Sanktuarium Zawierzenia można uzyskać odpust zupełny pod zwykłymi warunkami. Serdecznie zapraszamy. Sanktuarium Zawierzenia - Bydgoszcz Piaski, ul. Smukalska 113, tel 52/ 340-20-14

Rodzina Szenszacka skupiona przy Sanktuarium Zawierzenia.

Triduum w Roku Jubileuszowym 2014

W dniach od 11 do 14 września przeżywaliśmy w Świdrze Triduum, którego motto brzmiało „**Co odziedziczyliśmy od Ojców...**”. Ze względu na trwający Rok Jubileuszowy miało ono

trochę inny charakter. Przede wszystkim świętowaliśmy 100 lecie Ruchu w ostatnim statio jubileuszowym w Polsce tj. przy Sanktuarium Wierności. Był to czas modlitwy, refleksji nad przeszłością, zastanawianie się nad przyszłością i spotkanie we wspólnocie. Gdy spotyka się Rodzina w ściśle określonym celu, to można doświadczyć szczególnej jedności wszystkich gałęzi Szensztatu- Ojców, Sióstr, rodzin, młodzieży, Pań, koordynatorów kręgów Matki Bożej Pielgrzymującej oraz członków wspólnoty Wiernej Adoracji Najświętszego Sakramentu. Na Triduum przyjechali reprezentanci wszystkich ośrodków szenszackich w Polsce. Z naszej diecezji przybyli: s. M. Adriana, s. M. Emanuela, s. M. Virginia, E. R. Krzyżanowscy, P. Kruczkowski, M. R. Mierzejewscy, przedstawiciele młodzieży żeńskiej i męskiej i inni. W sobotę dotarła do Centrum na obchody jubileuszowe grupa pielgrzymów od Sanktuarium Zawierzenia a w niej także przedstawiciele diecezji toruńskiej.

11 września wieczorem koncelebrowana Msza św. pod przewodnictwem o. Mirosława rozpoczęła nasze Triduum. Po Mszy św. pierwsze radosne uściski z uczestnikami, Siostrami, Ojcami i oczekiwanie co przyniosą następne dni. Już tego pierwszego dnia przy rejestracji mieliśmy

możliwość wyboru w jakiej grupie chcemy spotkać się następnego dnia. Było 5 grup tematycznych. Razem z mężem wybraliśmy temat „Samowychowanie - droga do wolności”. Pozostałe to: „Znak świętości dz- Jan Paweł II”, „Być ‘dla’ -o spotkaniu i dialogu”, „Odnaleźć swoją tożsamość”, „Czas: od zagubienia do uświęcenia”.

Drugi dzień to dzień odpustu w Sanktuarium Wierności. Już to zapowiadało niezwykłość tego dnia. Przed południem po uroczystym rozpoczęciu przez o. Arkadiusza i s. M. Anastazję wysłuchaliśmy dwóch konferencji. Pierwsza przedstawiała co za nami, druga co przed nami. S. M. Marcelina w temacie „Jesteśmy dziedzicami historii” zapoznała nas z historią rozwoju Ruchu Szenszackiego w Polsce ujmując ją w postaci kamieni milowych, w

Twoje przymierze - naszą misją

których realizują się słowa „Polska tęsknotą Ojca...”. S. M. Estera natomiast skierowała naszą uwagę na przyszłość w konferencji pt. „Program: przyspieszenia rozwoju 2014”. Wykład ten był przygotowaniem do pracy w grupach tematycznych. Jesteśmy w sytuacji pierwszych sodalisów. Teraz od nas, od naszego zapału i gorliwości, wysiłków zależy jaki będzie Szensztat w Polsce i co należy czynić, aby pozostać wiernym posłannictwu przymierza miłości. Podsumowanie pracy w grupach było odpowiedzią na postawione zagadnienia i zawierało wiele treści. Punktem centralnym tego dnia była uroczysta wieczorna Msza św. i modlitewne czuwanie. Podczas Eucharystii został wyniesiony z sanktuarium obraz MTA. Gest ten symbolizował wejście w nowe stulecie. W czasie modlitewnego czuwania byliśmy świadkami dziękczynienia składanego przez wspólnoty szensztackie metropolii warszawskiej. Wieczór ten zachwycał przez swój modlitewny charakter, oprawę muzyczną, wyjątkową pogodę i niezwykle pochód uczestników przechodzących do obrazu MTA z dziękczynieniem, duchowym darem i symbolicznym zapaleniem świec od świecy. Tak przeżyliśmy dzień Najświętszego Imienia Maryi.

W sobotę przed południem mieliśmy okazję w „Namiotach Przymierza” zapoznać się z działalnością różnych wspólnot, które w atrakcyjny sposób prezentowały pracę apostołską i formacyjną młodzieży, rodzin, pedagogiki Ruchu, jego obecności w służbie Kościołowi i społeczeństwu. Przed Eucharystią obejrzelśmy prezentację Sióstr „Magnificat Sióstr za 50 lat prowincji”. Obecni już byli pielgrzymi, którzy przybyli świętować 100 lecie Ruchu w Świdrze. Uroczystej Mszy św., która rozpoczęła się o godz. 12.00 przewodniczył ks. bp. Paweł Cieślik- protektor naszego Ruchu. W czasie Eucharystii przedstawiciele poszczególnych diecezji wypowiadały swój „magnificat” oraz ofiarowywały Matce Bożej różę. Na zakończenie obraz MTA został uroczystie wniesiony do Sanktuarium, aby Matka Boża objęła swój tron łaski na nowe

stulecie. Po Mszy św. udaliśmy się na posiłek, aby nie zabrakło sił do dalszego świętowania. Następnie rozpoczęły się artystyczne prezentacje wspólnot z całej Polski, jak widzą Ruch za sto lat. Można było podziwiać niezwykłą różnorodność i pomysłowość poszczególnych regionów, szczerze się pośmiać, pośpiewać oraz posłuchać nowości. Naszą diecezję reprezentowali: Małgosia Szczeblewska w rewelacyjnej roli konferansjerki, zespół muzyczny rodziny Technerów oraz Eugeniusz Posadzy. Zaprezentowali modlitwy Ojca Założyciela we własnym opracowaniu muzycznym. Utwory te zostały wydane na płycie jako dar dla Matki Bożej na 100 lecie Ruchu. Trudno było obejrzyć wszystkie występy w całości, bo trzeba było porozmawiać z tymi, których nie spotykamy na co dzień, dokonać zakupów, by wrócić do domu z czymś, co przypomni te chwile. Spotkanie biesiadne ubogacili i ożywili młodzi wolontariusze z Ameryki Południowej. Trzeba dodać, że niezwykle ciepła i przyjemna pogoda powiększała naszą radość i była odebrana jako dar Nieba i taka pozostała do końca.

14 września w niedzielę przed południem o. Arkadiusz dokonał podsumowania Roku Jubileuszowego. Najpierw była krótka prezentacja autonomii Związku Rodzin, następnie o. Arkadiusz ukazał dynamikę rozwoju w Roku Jubileuszowym i podziękował wszystkim za wkład w Dzieło Szensztatu w Polsce. Uroczystej Mszy św. na zakończenie Triduum przewodniczył ks. abp. Henryk Hoser SAC – biskup diecezji warszawsko-praskiej. W homilii odniósł się do uroczystości Podwyższenia Krzyża Świętego. Nawiązał do historii Dzieła Szensztackiego, które wyrosło z krzyża. Słowa homilii dopełniły obraz naszej szensztackiej historii i wskazały na ostateczne źródło, jakim jest Jezus Chrystus. Liturgię tego dnia przygotowała nasza diecezja. W procesji z darami przyniesione zostało 100 czerwonych serc symbolizujących 100 lat istnienia Ruchu. Tegoroczne Triduum w swej wyjątkowej oprawie było wielkim świętem Rodziny Szensztackiej i myślę, że głęboko zapisało się w sercach wszystkich uczestników. *Ludwika Bodzek*

